

[Aage Fogh.]

Understøttelse af 50 Kr. pr. Uge, derudover skal have Krav paa direkte Statstilskud til Huslejhjælp. Vi kan tale om det i Udvalget, men jeg tror ikke, der vil være stor Chance for at komme igennem med denne Ændring.

Der foreslaas endvidere en Række Ændringer med Hensyn til den Periode, Medlemmerne skal have gaadet ledige, inden de kan faa Understøttelse. Paa Grundlag af de Oplysninger, der er givet i Bemærkningerne, kan jeg sige, at jeg er villig til at se nærmere paa Spørgsmaalet og forhandle om det i Udvalget, men det synes mig paa Forhaand urimeligt, at det samme Antal arbejdsledige Dage i Løbet af et Aar skal kunne give helt forskellige Resultater med Hensyn til det Tilskud, Medlemmerne har Ret til. Men, som sagt, vi kan tale om det i Udvalget og maaske naa et Resultat desangaaende.

Jeg skal da sammenfatte mine Bemærkninger derhen, at jeg paa Partiets Vegne kan tilsige vor Medvirken til en Ordning, der gør det muligt at yde et større Statstilskud til de Kasser, som er i Vanskeligheder, hvorimod der ikke kan regnes med vor Medvirken til Gennemførelse af Huslejhjælp til Ikke-Forsørgere eller til at hæve Grænsen for den Andel, Understøttelsen maa udgøre af Fagets Indtjening, fra $\frac{2}{3}$ til $\frac{3}{4}$. Jeg anser det endvidere for uklogt at gennemføre saa uklare og indviklede Regler for Statens Tilskud, som er foreslaaet i § 13, Stk. 4 — det skal ikke og bør ikke være forbeholdt Specialister at læse og forstaa en Lov.

Alfred Jensen: Adskillige af de Forventninger, man havde til Efterkrigstiden, er ikke gaaet i Opfyldelse, heller ikke de Forventninger, der blev næret af mange angaaende Beskæftigelsesproblemet. Mange havde, og vel med Rette, forstaaet den ene af Atlanterhavsdeklarationens 4 Friheder, Friheden for Nød, paa en saadan Maade, at den betød, at de toneangivende inden for Demokratierne vilde gaa ind for en rationel Løsning af Beskæftigelsesproblemet, en Løsning, der betød, at der var Arbejde til alle, og hvis det ikke fuldt ud var muligt, at der saa blev givet fuld Dækning for det Indtægtstab, som de paagældende led i den Periode, hvori de var uden Beskæftigelse.

Disse Forventninger har altsaa vist sig at være for store. Men de var i og for sig velbegrundede, for Arbejdsløsheden skyldes jo ikke det enkelte Menneskes større eller mindre Ihærdighed til at skaffe sig Arbejde, den skyldes Samfundets daarlige Indretning, og naar Samfundet ikke indrettes saa-

dan, at alle har Arbejde, er det i Virkeligheden rimeligt, at man drager Omsorg for, at de, der staar uden Beskæftigelse, faar det tilstrækkelige at leve af.

Her i Danmark var der vel ogsaa adskillige, der regnede med en Ændring af Forholdene for de arbejdsløse eller af Beskæftigelsesforholdene, naar Krigens var forbi. De Forhøjelser, der gennemførtes af Ydelserne til de arbejdsløse i Marts 1945, lod formode, at der var en anden Indstilling til Problemerne, end man tidligere havde set. De gav Haab om, at Arbejdsløsheds Svøbe ikke vilde komme til at svie saa stærkt til de arbejdsløse, som den forhen havde gjort. De gav Haab om, at man ikke vilde komme til at høre de gamle Tirader om Stemmekøbspolitik, naar Problemet om Forbedringer for den Del af Samfundets daarligst stillede kom til Behandling.

Men det har for længst vist sig, at saadan er Forholdene ikke. Vi kender 19. Marts-Cirkulæret, der standsede adskillige Arbejder. Vi ved, hvad det betød for adskillige Tusinder her i Landet. Jeg tror ikke, at de, der ikke selv har prøvet, hvad Ledighed er, hvad det vil sige, at man ikke har det tilstrækkelige til Dagen og Vejen, er rigtig klar over, hvad det var, der skete den 19. Marts. Jeg tror heller ikke, at de, der ikke har prøvet det, er i Stand til at forstaa, hvorledes Forholdene paa dette Omraade virkelig er her i Samfundet i Dag.

Nu staar flere Ordførere og taler her fra Talerstolen, som om Arbejdsløsheden praktisk talt var afskaffet — jeg tror, det var den Vending, det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen brugte. Men ved det ærede Medlem, og ved andre ærede Medlemmer ikke, at der i Januar Maaned gik 89 000 ledige Arbejdsmænd — 89 000 ledige Arbejdsmænd! Ja, men naar Forholdet er det, saa er det uberettiget at tale, som man gør, saa maa man dog forstaa, at vi her staar over for en Tragedie for en meget stor Del af vort Folk, og saa siger det sig selv, at vi ikke har grebet Problemerne an paa den rette Maade.

En virkelig grundig Undersøgelse af Samfundets økonomiske Forhold, af Beskæftigelsesproblemet og en Lovgivning, som sikrer Arbejde saa vidt muligt, og som kunde give betryggende Forhold dels for de enkelte, der gaar arbejdsløse, dels for de Kasser, som de staar som Medlemmer af, har vi ikke faaet; i Stedet for har vi hørt letsindig Tale som den, der er ført i Dag.

5 Gange, tror jeg, vi har behandlet Arbejdsløshedsloven, siden Landet blev frit den 5. Maj 1945. Ja, behøver man mere